

Arrest

nr. 266 152 van 23 december 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Ghanese nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2021 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 juli 2021 waarbij het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt ingetrokken.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 augustus 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 maart 2020 komen de verzoekers, voorzien van een visum type D met het oog op gezinshereniging, België binnen. Zij worden in het bezit gesteld van een bijlage 15.

Op 19 mei 2020 dient de eerste verzoekster (hierna: de verzoekster) een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie *c.q.* Belg, dit specifiek in de hoedanigheid

van echtgenote van de heer K. N., die de Belgische nationaliteit heeft. Ook voor de tweede verzoeker (hierna: de verzoeker), de toen nog minderjarige zoon, B.M., wordt een aanvraag ingediend met het oog op de gezinshereniging met de Belgische stiefvader, K.N.. Het verblijfsrecht wordt voor beiden erkend en de verzoekster wordt op 1 juli 2020 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 2 juli 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie om het verblijfsrecht van de verzoekster en haar zoon in te trekken. Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 16 juli 2021 en is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen betreffende de toegang tot het grondgebied, wordt het verblijf ingetrokken van:

Naam: A. Nationaliteit: Ghana Geboorteplaats: C. C.t
Voorna(a)m(en): M. E. Geboortedatum: xx.xx.1975 RR: xxx
Verblijvende te: (...) GENT

+ minderjarige zoon:

M. B. (RR: xxx) van Ghana nationaliteit

Reden van de beslissing:

Art. 74/20, §2 van de wet van 15.12.1980:

"Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvragen, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf."

Betrokkene en haar kind verkregen een visum gezinshereniging en werden op 19.05.2020 in het bezit gesteld van een bijlage 15. Betrokkene bekwam het verblijfsrecht in toepassing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 met haar vermeende echtgenoot N. K. (RR: xxx) van Belgische nationaliteit. De minderjarige zoon van betrokkene verkreeg op basis van voormeld huwelijk als stiefzoon van de vermeende echtgenoot van betrokkene het verblijfsrecht. Betrokkene en haar zoon werden op 01.07.2020 in het bezit gesteld van een F-kaart. Uit nader onderzoek blijkt echter dat betrokkene en haar minderjarige zoon niet kunnen worden beschouwd als een familieleden van een burger van de Unie gelet op de weigering tot erkenning van het huwelijk.

Ter staving van de aanvraag gezinshereniging werd een huwelijksakte voorgelegd van een huwelijk voltrokken in Accra op 26.07.2018. Uit verder onderzoek van de huwelijksakte en de daadwerkelijke aard van de relatie tussen betrokkene en de vermeende echtgenoot blijkt echter dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard en zelfs blij geeft van frauduleuze intenties van betrokkene, met het oog op het verwerven van verblijfsrecht.

Vooreerst wat betreft de erkenning van de huwelijksakte blijkt het parket van Gent op 03.12.2020, na grondig onderzoek negatief te adviseren, waarop de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent op 18.12.2020 geweigerd heeft het huwelijk te erkennen. Gelet op voorgaande erkent ook de Dienst Vreemdelingenzaken de geldigheid van de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon niet, en dit op basis van art. 27, art. 18 en art. 21 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht.

Uit het door het parket gevoerde onderzoek blijkt dat minstens één der betrokken partijen niet de bedoeling heeft gehad om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar enkel tot doel had een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen (art. 18 IPR). De erkenning van dit huwelijk zou ook kennelijk onverenigbaar zijn met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Hoewel de akte op zich dus niet vervalst is, blijkt uit het door het parket en politiediensten gevoerde onderzoek het huwelijk wel onder valse voorwendsels te zijn aangegaan. Betrokkene heeft de akte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft

gedaan op art. 40ter. Betrokkene is zodoende eigenlijk nooit een familielid van een Belg geweest, gezien het afgesloten huwelijk onrechtmatig werd afgesloten.

Overwegende wat voorafgaat, dient het verblijfsrecht van betrokkene en haar minderjarige zoon in toepassing van artikel 74/20, §2 van de wet te worden ingetrokken.

Om overeenkomstig art. 74/20, §2 rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. In dit verband werd op 04.03.2021 een onderzoek overgemaakt aan de stad Gent. Dit onderzoek werd aan betrokkene betekend op 18.03.2021. De raadsman van betrokkene maakte op 16.04.2021 de volgende stukken over:

- Duidend schrijven advocaat
- Inschrijvingsattest lessen Nederlands dd. 06.01.2021
- Studentenkaart minderjarige zoon
- Foto's van het huwelijk van betrokkene met haar vermeende echtgenoot

Er dient vooreerst op gewezen te worden dat de raadsman van betrokkene verkeerdelijk verwijst naar artikel 42quater. §1, 2e lid van de wet. in de aan betrokkene betekende brief werd nochtans duidelijk gesteld "In het kader van het onderzoek van uw dossier over de eventuele intrekking van uw verblijfsrecht en dat van uw minderjarige zoon M. B. (...) (RR: xxx) en overeenkomstig artikel 74/20, §2. tweede alinea van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (...)". De voorgelegde stukken worden dan ook aan artikel 74/20. §2 getoetst.

Voor wat de gezinssituatie betreft kan vooreerst opgemerkt worden dat het feit dat rekening dient gehouden te worden met de gezinssituatie in casu tegenstrijdig lijkt met de basis waarop deze beslissing wordt genomen. Immers, zoals reeds vermeld: het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en werd dus onder valse voorwendselen afgesloten. Niettegenstaande kan met betrekking tot de gezinssituatie opgemerkt worden dat het afgesloten huwelijk niet werd erkend in België. De gezinssituatie spreekt dus voor zich. Verder verblijf in het kader van de vermeende relatie is dan ook achterhaald. Dat betrokkene foto's aanreikt van het huwelijk met haar vermeende echtgenoot, doet aan die vaststelling geen afbreuk. Uit het onderzoek van het parket van Gent is immers duidelijk gebleken dat minstens één der partijen enkel tot doel had een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. De raadsman verwijst in zijn schrijven naar de eerbiediging van artikel 8 van het EVRM. De bescherming van artikel 8 EVRM strekt zich enkel uit tot het gezin, in casu is er echter geen sprake van een beschermenswaardig gezinsleven daar er tussen betrokkene en haar zoon enerzijds en de referentiepersoon anderzijds geen verwantschapsband bestaat. Het huwelijk wordt immers niet erkend in het Rijk. De eenheid van het gezin dat gevormd wordt door betrokkene en haar zoon wordt geenszins door deze beslissing aangetast daar zij beiden het voorwerp uitmaken van deze beslissing. Het staat betrokkene vrij om samen met haar zoon haar gezinsleven in het herkomstland voort te zetten. Uit niets blijkt dat zij de draad aldaar niet terug zouden kunnen oppikken. Betrokkene en haar zoon verblijven nog maar iets meer dan één jaar in het Rijk, wat een bijzonder korte periode is. Het is dan ook zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene reeds in die mate is geïntegreerd in de Belgische samenleving, dat zulks een intrekking van het verblijfsrecht in de weg zou staan. Dat betrokkene zelf is ingeschreven voor taallessen Nederlands of dat haar zoon ingeschreven is in het stedelijk onderwijs te Gent doet deze vaststelling niet teniet. Enerzijds is het leren van de taal van de regio waar men gevestigd is een minimum om een menswaardig leven te kunnen leiden en te kunnen deelnemen aan het maatschappelijk leven, anderzijds zijn kinderen tot 18 jaar in België leerplichtig. Betrokkenes zoon kan zijn onderwijs in het land van herkomst verderzetten, net zoals hij voor zijn komst naar het Rijk ook aldaar werd onderwezen. Uit niets blijkt dat hij speciale onderwijsnoden heeft waaraan geen antwoord kan worden geboden in het land van herkomst. Gezien de zeer korte verblijfsperiode, is het ook redelijk te stellen dat betrokkene en haar zoon nog voldoende bindingen hebben met hun land van herkomst. Beiden hebben het merendeel van hun leven in Ghana geleefd. Betrokkene voert zelf in ieder geval geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat haar bindingen met het land van herkomst van die aard zouden zijn dat zij een intrekking van haar verblijfsrecht of het verblijfsrecht van haar zoon zouden kunnen beletten. Zij verklaarde bij haar visumaanvraag handelaar te zijn in Ghana. Haar zoon zou dan weer student stagiair zijn geweest. Gezien het zeer korte tijdsverloop sinds hun aankomst in België zou het niet al te moeilijk moeten zijn om de draad weer op te pikken in Ghana, in nabijheid van vrienden en kennissen van weleer, en ongetwijfeld in het land van herkomst verblijvende familieleden, waaronder onder meer de vader van betrokkene zoon.

Uit wat voorafgaat blijkt dat geen enkel element uit het administratief dossier of de door betrokkene aangebrachte stukken zich verzet tegen het intrekken van het verblijfsrecht van betrokkene en haar zoon.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. De F-kaarten van betrokkenen dienen te worden gesupprimeerd.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. De griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), werd er tijdig van in kennis gesteld dat de verzoekers geen synthesememorie wensen neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2. De Raad stelt vast dat het onderhavige verzoekschrift werd ingediend door de verzoekster, handelend in eigen naam alsook in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige zoon, B. M.

Aangezien een minderjarige in beginsel handelingsonbekwaam is, wordt aangenomen dat zijn of haar wettelijke vertegenwoordigers -te dezen de verzoekster- kunnen optreden om in zijn of haar naam een annulatieberoep aanhangig te maken.

De tweede verzoeker, de heer B. M. is tijdens de loop van de procedure evenwel meerderjarig geworden.

Vanaf het ogenblik van zijn meerderjarigheid is aan de wettelijke vertegenwoordiging dan ook een einde gekomen en kan de eerste verzoekster dus niet meer voor de heer B. M. optreden. Vanaf dat ogenblik verliest de moeder haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger en de daarmee samenhangende procesbevoegdheid en wordt de meerderjarig geworden verzoekende partij geacht het proces in eigen naam –en overigens zonder enige vormvereiste- verder te zetten (cf. RvS 24 november 2010, nr. 209.129).

De tweede verzoeker wordt zodoende geacht het beroep in eigen naam verder te zetten.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel beroepen de verzoekers zich op de schending van artikel 74/20, §2, van de Vreemdelingenwet, van artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), en van een aantal algemene beginselen van behoorlijk bestuur, te weten: de (materiële) motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

3.1. Het enig middel wordt in het verzoekschrift als volgt toegelicht:

"2.1.1.

Dat de bestreden beslissing ten onrechte het verblijfsrecht van verzoeker en haar zoon intrekt op grond van artikel 74/20, §2 Vw.

Conform artikel 74/20, §2 Vw. kan de minister of zijn gemachtigde, behoudens bijzondere bepalingen van de wet, de machtiging tot toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens de Vreemdelingenwet, intrekken wanneer de aanvragen, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt doe bijgedragen hebben tot het verkrijgen van het verblijf.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit

impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing .

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

Dat in casu zowel artikel 74/20 Vw., als de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 geschonden zijn, nu verzoekster geen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd om een verblijfsrecht te bekomen.

2.1.2.

Integendeel, verzoekster heeft een rechtsgeldige Ghanese huwelijksakte voorgelegd, volgend uit een in Ghana wettig afgesloten huwelijk.

Dat dit huwelijk evenwel voorheen door verweerder erkend werd en aan verzoekster en haar zoon, nadat zij bij de Belgische ambassade een visum gezinshereniging op grond van artikel 40ter Vw. hadden ingediend, een visum D werd afgeleverd, waarmee zij naar België konden reizen en zij beiden op 19 mei 2020 in het bezit werden gesteld van een bijlage 15 en vervolgens op 1 juli 2020 van een F kaart.

Nadat de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent op 18 december 2020 weigerde het huwelijk van verzoekster te erkennen, ging verweerder zonder meer over tot intrekking van haar verblijfsrecht en dat van haar zoon.

Dat verweerder evenwel erkent dat de huwelijksakte van verzoekster niet vervalst is, doch poneert dat het huwelijk onder valse voorwendsels zou zijn aangegaan, zoals zou blijken uit het door het parket en politiediensten gevoerde onderzoek.

Dat verzoekster vooreerst geen kennis heeft van de inhoud van dit onderzoek en haar raadsman per mail dd. 13 augustus 2021 om toelating tot inzage en kopieernaam van het dossier verzocht heeft (stuk 2).

Dat ook verweerder de inhoud van het negatieve advies van het parket dd. 3 december 2020 niet heeft meegedeeld en in de bestreden beslissing enkel aangehaald wordt dat “uit het door het parket gevoerde onderzoek blijkt dat minstens één der betrokken partijen niet de bedoeling heeft gehad om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen”.

Op grond waarvan men tot een dergelijke beslissing is gekomen, is vooralsnog niet duidelijk.

Door het verblijfsrecht van verzoekster en haar zoon in te trekken op grond van artikel 74/20, §2 Vw. gaat verweerder er dan ook automatisch vanuit dat het niet bekomen van een erkenning van een buitenlandse huwelijksakte onmiddellijk het bestaan van fraude in de zin van artikel 74/20, §2 Vw. impliceert.

Dit klopt echter geenszins. In de praktijk gebeurt het maar al te vaak dat in het buitenland gehuwde in eerste instantie hun huwelijk via de burgerlijke dan wel administratieve procedures niet goedgekeurd

krijgen, doch vervolgens bij een tweede poging de bestuurlijke overheid dan wel de burgerlijke rechtbank wél kunnen overtuigen dat hun huwelijk geen schijn is.

Vaak wordt bij een tweede poging zorgvuldiger aan dossieropbouw gedaan (meestal met meer begeleiding) én vertoont het tijdsverloop en de hardnekkigheid des te duidelijker aan dat het niet om een opportunistisch schijnhuwelijk gaat.

Men kan al deze huwelijk moeilijk als frauduleuze misdrijven in de zin van art. 74/20, §2 Vreemdelingen bestempelen. Het administratief niet erkend krijgen van een buitenlandse huwelijksakte impliceert dan ook niet automatisch dat ook de strafrechtelijk gesanctioneerde intenties of begane fraude zouden zijn aangetoond.

Bovendien zijn verzoekster en haar echtgenoot geenszins akkoord met het niet erkennen van hun Ghanese huwelijken en zullen zij eerstdaags een procedure aanspannen voor de familierechtbank te Gent (zie schrijven raadsman aan procureur, stuk 2).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 74/20, §2 van de Wet van 15 december 1980.

Minstens is de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd, nu verweerder enkel poneert dat uit het gevoerde onderzoek door parket en politie zou blijken dat het huwelijk onder valse voorwendsels werd aangegaan en minstens één der betrokken partijen niet de bedoeling had om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar enkel tot doel had een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen.

Nergens wordt de inhoud van deze dossier aan verzoekster ter kennis gebracht en/of de redenen vermeld waarom het parket tot een dergelijk oordeel kwam.

De gevolgtrekking van verweerder wordt in de bestreden beslissing dan ook niet, minstens niet voldoende gemotiveerd, zodat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en dient vernietigd te worden.

2.1.3.

Dat verzoekster verder opmerkt dat haar Ghanese huwelijk voorheen wel werd erkend door verweerder nu aan verzoekster en haar zoon een visum D werd afgeleverd en zij in mei 2020 naar België konden reizen, waar zij in het bezit werden gesteld van bijlage 15 en vervolgens een F-kaart.

Dat verweerder gehouden is zijn eerdere beslissing te respecteren en hierop geenszins kan terugkomen zonder enige afdoende motivering.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het redelijkheids- en het rechtzekerheidsbeginsel.

Verzoekster werd in België in het bezit gesteld van een verblijfsdocument, zodat haar rechten zijn toegekend door de Belgische overheid op grond van haar Ghanese huwelijk.

Het gegeven dat verzoeksters buitenlandse huwelijk thans niet erkend wordt door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent (waartegen overigens nog een beroepsmogelijkheid openstaat), doet niets af aan de geldigheid van dit Ghanese huwelijk an sich, afgesloten volgens de wettelijk vigerende regels in Ghana.

Dat op grond van de intrekkingsleer aan het verblijfsrecht van verzoekster en haar zoon geen einde kan worden gesteld, nu de afgifte van een verblijfskaart aan beiden een regelmatige administratieve rechtshandeling was die t.a.v. verzoekster en haar zoon rechten heeft doen ontstaan en die bijgevolg niet zomaar kunnen worden beëindigd.

De beëindiging van verzoeksters verblijfsrecht en dat van haar zoon is tevens strijdig met het rechtzekerheidsbeginsel.

Verzoekster verwijst hiervoor naar de klassieke intrekkingsleer die door de Raad van State sinds lang wordt toegepast en waarbij een administratieve rechtshandeling die geen rechten heeft doen ontstaan,

steeds, en ongeacht het al of niet regelmatige karakter ervan, mag worden ingetrokken indien de overheid van oordeel is dat het algemeen belang zulks vereist.

Een regelmatige administratieve rechtshandeling die rechten heeft verleend, kan daarentegen niet worden ingetrokken. Zulks wordt geacht strijdig te zijn met de rechtszekerheid (zie o.a. RvS, 7 april 2014, nr. 227.058).

In casu kan de afgifte van de F kaart aan verzoekster en haar zoon geenszins als een onwettige bestuurshandeling worden omgeschreven, zodat hun verblijfsrecht dient behouden te blijven.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het redelijkheids- en het rechtszekerheidsbeginsel.

2.1.4.

Dat de bestreden beslissing opwerpt dat de geldigheid van de huwelijksakte van verzoekster niet erkend wordt en dit op basis van de artikelen 27, 18 en 21 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht.

Dat door verweerder geenszins een grondig voorafgaandelijk onderzoek werd ingesteld overeenkomstig art. 27 WIPR, waartoe verweerder nochtans gehouden is.

Een buitenlandse akte kan in België worden erkend indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 (artikel 27, § 1, eerste lid W.I.P.R.).

Er moet dus worden nagegaan of :

- a) het recht dat het W.I.P.R. aanwijst, gerespecteerd is*
- b) er geen strijdigheid is met de openbare orde (artikel 21 W.I.P.R.);*
- c) er geen sprake is van wetsontduiking (artikel 18 W.I.P.R.).*

Verweerder dient dus de rechtsgeldigheid van de door verzoekster neergelegde huwelijksakte na te gaan overeenkomstig het recht van de plaats waar de geboorteakte werd opgesteld, dus m.a.w. overeenkomstig het Ghanese recht.

Verweerder diende dus voorafgaandelijk na te gaan of overeenkomstig het Ghanese recht de door verzoeker neergelegde huwelijksakte een rechtsgeldige huwelijksakte is.

Dit is in casu door verweerder niet gebeurd.

De loutere bewering dat het huwelijk van verzoekster onder valse voorwendselen zou zijn gebeurd (waarbij de familierechtbank overigens nog dient te oordelen of dit al dan niet het geval was), kan geenszins beschouwd worden als een afdoende motivatie om de huwelijksakte van verzoekster niet te erkennen, zodat de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen worden geschonden.

Geenszins wordt door verweerder de bevoegde Ghanese wetsbepalingen weergegeven waaruit blijkt dat de huwelijksakte van verzoekster niet rechtsgeldig zou zijn of hieraan geen gevolgen kunnen verleend worden.

Nergens uit de motivering blijkt een bepaling waaruit de echtheid of de geldigheid van de Ghanese huwelijksakte wordt aangetast, deze een gevaar betekent voor de openbare orde of een vorm is van wetsontduiking.

Uit de bestreden beslissing blijkt nergens dat verweerder de rechtsgeldigheid van de door verzoekster neergelegde huwelijksakte heeft getoetst aan het Ghanese recht.

Door verweerder werd evenmin nagegaan of de geboorteakte gelegaliseerd werd door de bevoegde autoriteiten of voorzien is van een apostille.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het art. 27 WIPR, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de motiveringsplicht.

2.1.5.

Dat overeenkomstig artikel 74/20, §2 Vw. de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijf van een vreemdeling rekening dient gehouden te worden met de aard en de gehechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf in het rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of sociale of culturele banden met het land van herkomst.

Dat de bestreden beslissing bij het in overweging nemen van deze elementen evenwel op een onredelijke en onzorgvuldige wijze te werk is gegaan.

Meer bepaald wordt gesteld dat verzoekster en haar zoon nog maar één jaar in België verblijven en het onwaarschijnlijk zou zijn dat zij zich reeds in die mate hebben geïntegreerd in de samenleving dat dit een intrekking van hun verblijfsrecht in de weg zou staan.

Echter wordt door verweerder geen rekening gehouden met het feit dat verzoekster en haar zoon een gezin vormen met hun echtgenoot /stiefvader en zich ondertussen wel degelijk ten zeerste geïntegreerd hebben.

Dat de familieband met verzoeksters echtgenoot overigens niet wordt onderzocht, louter omwille van de niet erkenning van het huwelijk, niettegenstaande verzoekers en haar echtgenoot hiertegen beroep zullen aantekenen bij de rechtbank van eerste aanleg te Gent.

Door deze familieband niet in overweging te nemen, heeft verweerder het dossier van verzoekster dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze onderzocht.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.”

3.2. De verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verzoekende partij benadrukt dat het huwelijk werd erkend door de Belgische Staat en dat hier niet op teruggekomen kan worden. Zij benadrukt dat zij geen kennis had van de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en zij geeft aan hiertegen beroep aan te tekenen bij de Familierechtbank. Verzoekende partij stelt dat er geen sprake is van fraude in de zin van artikel 74/20 vw.. Zij bekritiseert dat het advies van het parket niet in het dossier zit en dat dit ook niet besproken wordt in de bestreden beslissing. Zij stelt alhier over een gezinsleven te beschikken en zij meent dat er niet correct geoordeeld werd over onder meer de belangen van de minderjarige zoon.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing gebaseerd is op artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

[...]

Uit de voorbereidende werken blijkt dat artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet de omzetting is van het algemeen rechtsbeginsel ‘fraus omnia corrumpit’ en dat dit wetsartikel “ten allen tijde” moet kunnen ingeroepen worden en dit voor “elke recht” en voor “elke machtiging” dat door fraude verkregen werd:

Om de wet van 15 december 1980 te verduidelijken en van het algemene rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*” een algemene bepaling te maken, wordt een nieuwe titel gewijd aan de fraude ingevoegd en worden de bijzondere bepalingen inzake fraude in de artikelen 10ter, 11, 13, 15, 18 en 61/22 van de wet opgeheven dan wel aangepast, al naar het geval. Enkel de specifieke bepalingen met betrekking tot de begunstigten van richtlijn 2004/38 (artikel 42quater en 42septies), de asielzoekers (artikel 52), de begunstigten van een internationale bescherming (artikelen 55/3/1 en 55/5/1), de slachtoffers van mensenhandel (artikel 61/4) en de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (artikel 61/22) blijven van kracht als “*lex specialis*”. Om te voorkomen dat een buitenlandse onderdaan te kwader trouw voordeel haalt uit listige kunstgrepen waardoor hij een verblijfsrecht of een machtiging tot verblijf heeft verkregen op grond van de wet van 15 december 1980, bepaalt artikel 74/20 dat elk recht of elke machtiging dat door fraude (7.1.) is verkregen ten allen tijde kan worden ingetrokken (7.2.). Wanneer artikel 74/20 wordt toegepast, geeft de minister of zijn gemachtigde het bevel om het grondgebied te verlaten (7.3.). Na de intrekking van het verblijf van een buitenlandse onderdaan krachtens artikel 74/20, moeten de gevolgen worden opgevangen indien zijn verblijf voor zijn familieleden het recht op gezinshereniging heeft geopend (7.4.). (...)

(De Kamer, Parlementair Document 54K1696,
<https://www.dekamer.be/FLWB/PDF/54/1696/54K1696001.pdf>)

In casu werd verzoeksters verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet ingetrokken, nadat is gebleken dat het huwelijk in functie waarvan zij een verblijfsrecht had bekomen, een schijnhuwelijk betrof. Er wordt in de bestreden beslissing onder meer verwezen naar het advies van de procureur des konings en naar de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Verzoekende partij heeft onrechtmatig beroep gedaan op art. 40ter van de Vreemdelingenwet en verzoeker is eigenlijk nooit een familielid van een Belg geweest, gezien het huwelijk onrechtmatig werd afgesloten. Het is niet kennelijk onredelijk om zich daartoe te baseren op de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en het door het parket gevoerde onderzoek. De beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand bevindt zich in het administratief dossier en ook de motieven van het openbaar ministerie worden weergegeven in die beslissing.

Verzoekende partij stelt dat het huwelijk in het verleden erkend werd en dat hierop niet kan teruggekomen worden zonder afdoende motivering (derde middel). Nochtans voorziet artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet dat het recht ten allen tijde kan worden ingetrokken en dat er dus wel degelijk kan teruggekomen worden op een eerdere beslissing.

Er kan in dat opzicht ook worden verwezen naar volgende rechtspraak:

• RVV nr. 250 371 van 4 maart 2021

In weerwil van verzoekers beweringen schrijft geen enkele bepaling of beginsel voor dat een zogeheten ‘de plano-erkenning’ van een buitenlandse akte een definitief karakter zou hebben. Er is de Raad evenmin een bepaling of beginsel bekend dat de overheid zou verbieden terug te komen op een eerdere ‘beslissing’ om het huwelijk te erkennen. Verzoeker kan dus niet dienstig voorhouden dat er in zijn hoofdte rechtmatige verwachtingen waren geschapen. De bestreden beslissing houdt bijgevolg geen schending in van het rechtszekerheidsbeginsel.

De verwerende partij wenst te vervolgen dat artikel 27 van het WIPR betrekking heeft op de de plano erkenning van een voorgelegde buitenlandse akte, maar dat het geen afbreuk doet aan de bevoegdheid van de Belgische Staat om op grond van artikel 74/20 van de vreemdelingenwet een verblijfsrecht in te trekken wanneer naderhand blijkt dat de voorgelegde huwelijksakte werd verkregen op grond van frauduleuze verklaringen. De Dienst Vreemdelingenzaken kon aldus terecht verwijzen naar de niet erkenning van het huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand naar aanleiding van een onderzoek wegens een vermoeden van schijnhuwelijk om het verblijfsrecht van verzoeker in te trekken.

On dat opzicht kant worden verwezen naar volgende rechtspraak:

• RVV nr. 240 055 van 26 augustus 2020

Ook artikel 27 van het WIPR heeft betrekking op de de plano erkenning van een voorgelegde buitenlandse akte, maar doet geen afbreuk aan de bevoegdheid van de verwerende partij op grond van artikel 74/20 van de vreemdelingenwet wanneer naderhand blijkt dat de voorgelegde huwelijksakte werd verkregen op grond van frauduleuze verklaringen. De Dienst Vreemdelingenzaken kon aldus terecht

verwijzen naar de niet erkenning van het huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand naar aanleiding van een onderzoek wegens een vermoeden van schijnhuwelijk.

Verzoekende partij werd aangeschreven met de vraag om humanitaire elementen aan te voeren waarmee het bestuur rekening moet houden wanneer zij overweegt om een beslissing zoals de thans bestreden beslissing te nemen.

Er moet vastgesteld worden dat in de bestreden beslissing rekening wordt gehouden met de elementen die door verzoekende partij zijn voorgelegd en er werd in de bestreden beslissing dan ook rekening gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van haar verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

*In de bestreden beslissing wordt dienaangaande gemotiveerd wat volgt:
[...]*

Gelet op bovenstaande motivering kan overigens bezwaarlijk gesteld worden dat met de belangen van de minderjarige zoon geen rekening werd gehouden.”

3.3. Beoordeling

Blijkens de bewoordingen van het verzoekschrift voeren de verzoekers in het eerste middel onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 74/20, §2, van de Vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet worden beoordeeld in het licht van de op de voorliggende rechtsverhouding toepasselijke rechtsregels.

Uit de motieven van de bestreden akte blijkt dat het verblijfsrecht van de verzoekers wordt ingetrokken met toepassing van artikel 74/20, §2, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Zoals werd gesteld in de nota met opmerkingen, vormt de in artikel 74/20, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om een eerder verkregen verblijfsrecht in te trekken, de omzetting van het algemeen rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*”. In de memorie van toelichting bij de wet van 4 mei 2016 die artikel 74/20 heeft ingevoegd in de Vreemdelingenwet kan het volgende gelezen worden:

“Om de wet van 15 december 1980 te verduidelijken en van het algemene rechtsbeginsel “fraus omnia corrumpit” een algemene bepaling te maken, wordt een nieuwe titel gewijd aan de fraude ingevoegd en

worden de bijzondere bepalingen inzake fraude in de artikelen 10ter, 11, 13, 15, 18 en 61/22 van de wet opgeheven dan wel aangepast, al naar het geval.

(...)

Om te voorkomen dat een buitenlandse onderdaan te kwader trouw voordeel haalt uit listige kunstgrepen waardoor hij een verblijfsrecht of een machtiging tot verblijf heeft verkregen op grond van de wet van 15 december 1980, bepaalt artikel 74/20 dat elk recht of elke machtiging dat door fraude (7.1.) is verkregen ten allen tijde kan worden ingetrokken (7.2.).

(...)

7.1. Het beginsel "Fraus omnia corrumpit":

Het artikel 74/20 geeft het algemeen rechtsbeginsel "fraus omnia corrumpit" weer. Dit beginsel is door het Hof van Cassatie omschreven (zie het arrest van 6 november 2002 – Cass., 6 november 2002, J.T., 2003/16, nr. 6094, 310-314, of het arrest van 3 maart 2011 – www.cass.be). Dit beginsel verbiedt elk bedrog of elke oneerlijkheid met het oogmerk te schaden of winst te behalen. Zo sluit een bedrieglijke gedraging, of een opzettelijke fout, uit dat de bedrieger sommige regels van het positieve recht die normaal van toepassing zijn en waaruit hij een voordeel zou halen, kan doen gelden. Annekatrien LENAERTS, referendaris bij het Hof van Cassatie, verduidelijkt dat dit algemene rechtsbeginsel uit twee bestanddelen bestaat: een foutieve gedraging (handeling of onthouding, opzettelijke oneerlijkheid of misleiding waarbij de werkelijkheid op een onjuiste manier wordt voorgesteld) en een intentie om te schaden (wil van de bedrieger om een onrechtmatig voordeel te halen uit de toepassing van een rechtsregel). Dit beginsel heeft als rechtsgevolg dat uit een bedrieglijke gedraging geen enkel recht kan voortvloeien (A. LENAERTS, "Le principe général de droit *fraus omnia corrumpit*: une analyse de sa portée et de sa fonction en droit privé belge", T.B.B.R., 2014/3, 98-115.).

(...)

7.2. Intrekking van een individuele administratieve rechtshandeling:

De intrekking is "la décision par laquelle une autorité supprime rétroactivement un acte qu'elle a pris, de sorte que celui-ci est censé n'avoir jamais existé; il a donc le même effet qu'une annulation" (M. LEROY, *Contentieux administratif*, 5ème édition, Bruxelles, Anthémis et ULB, 2011, p. 425; zie ook A. DELBLOND, *Abrogation et retrait de l'acte administratif unilatéral*, Manuels Larcier, www.madroadm.larcier.com, 19/12/2014).

In principe is de individuele rechtshandeling die een recht doet ontstaan onaantastbaar. Sommige uitzonderingen zijn echter toegelaten, zoals de intrekking van de onregelmatige en vernietigbare rechtshandeling of de intrekking van de onregelmatige rechtshandeling die door bedrog is verkregen, wat de toepassing is van het beginsel *fraus omnia corrumpit* (M. LEROY, *Contentieux administratif*, 5ème édition, Bruxelles, 2011, p. 426).

De door bedrog verkregen onregelmatige handeling kan alleen dan te allen tijde worden ingetrokken, wanneer de begunstigde van de rechtshandeling zich persoonlijk schuldig heeft gemaakt aan bedrog of er medeplchtig aan is (M. LEROY, *Contentieux administratif*, 5ème édition, Bruxelles, Anthémis et ULB, 2011, p. 429).

De eerste paragraaf van artikel 74/20 verwijst naar het gebruik van fraude of onwettige middelen door de aanvrager. Indien immers de intrekking van een individuele administratieve rechtshandeling slechts mogelijk is wanneer het de begunstigde van de rechtshandeling is die zich persoonlijk schuldig heeft gemaakt aan die bedrieglijke gedragingen, wordt onder begunstigde van de handeling verstaan de verblijfsgerechtigde vreemdeling, maar ook elke andere bij de zaak betrokken persoon, zoals de werkgever die, in de toekomst, de mogelijkheid zou hebben een arbeidskaart en het verblijf aan te vragen voor een potentiële buitenlandse werknemer." (Parl. St. Kamer, 2015-2016, DOC 54 1696/001, 9-12).

Verder wordt in de memorie van toelichting bij de artikelsgewijze bespreking vermeld dat de desbetreffende artikelen van het ontwerp "passen in het kader van de invoering in de wet van 15 december 1980 van een algemene bepaling inzake fraude". (Parl. St. Kamer, 2015-2016, DOC 54 1696/001, 34)

Aldus vormt artikel 74/20, §2, van de Vreemdelingenwet de neerslag van het principe "*fraus omnia corrumpit*". De toepassing van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* veronderstelt het bestaan van bedrog, dat kwaadwilligheid, opzettelijke misleiding en oneerlijkheid met de bedoeling te schaden of winst te behalen, inhoudt (Cass. 9 oktober 2007). Het beginsel bestaat dus uit twee cumulatieve bestanddelen, met name een foutieve gedraging (objectief criterium) én een intentie om te schaden of winst te behalen (subjectief criterium).

Het komt de verweerder toe om, indien hij met toepassing van artikel 74/20, §2, van de Vreemdelingenwet besluit over te gaan tot de intrekking van een eerder verkregen verblijfsrecht, het

bewijs te leveren dat er effectief sprake is van het gebruik van valse of misleidende informatie of van valse of vervalste documenten of dat de betrokken vreemdeling fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt om het verblijfsrecht te verkrijgen. De bewijslast rust derhalve op de verweerder en dit met betrekking tot de beide hierboven besproken bestanddelen (cf. RvS 18 april 2018, nr. 246.628).

De Raad stelt vast dat de verweerder in de thans bestreden beslissing eerst aangeeft dat “*de Dienst Vreemdelingenzaken*” de geldigheid van verzoeksters buitenlandse huwelijksakte niet erkent (op grond van de artikelen 27, 18 en 21 van het WIPR) aangezien de ambtenaar van de burgerlijke stand van Gent op 18 december 2020, na een op een grondig onderzoek berustend negatief advies van het parket van Gent van 3 december 2020, geweigerd heeft het huwelijk te erkennen. Dit betreft een beslissing tot niet-erkenning van de buitenlandse huwelijksakte, tegen dewelke krachtens artikel 27, §1, vierde lid, van het WIPR, een beroep kan worden ingediend bij de familierechtbank. Overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad uitgesloten indien de wetgever tegen de beslissing van de administratieve overheid een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken. De Raad benadrukt dan ook dat hij zich niet uitspreekt over de wettigheid van de in de bestreden akte vervatte beslissing tot weigering van de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte en dat hij evenmin onderzoekt of de motieven inzake de weigering van de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte al dan niet deugdelijk zijn.

Dit gegeven neemt echter niet weg dat de thans bestreden beslissing tevens – in hoofddorde – een beslissing inhoudt waarbij het verblijfsrecht van de verzoekers wordt ingetrokken met toepassing van artikel 74/20, §2, van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing ressorteert onder de exclusieve bevoegdheid van de Raad zoals voorzien in artikel 39/1, § 1, tweede lid *juncto* artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet. De voormelde intrekkingbeslissing berust op de vaststelling dat de verzoekers, middels het voorleggen van de buitenlandse huwelijksakte, fraude hebben gepleegd aangezien uit het door het parket en de politiediensten gevoerde onderzoek blijkt dat het huwelijk onder valse voorwendsels werd aangegaan. De Raad moet dan ook nagaan of de verweerder op deugdelijke wijze heeft vastgesteld dat er sprake is van fraude zoals bedoeld in artikel 74/20, §2, van de Vreemdelingenwet.

De verzoekers voeren aan dat zij geen kennis hebben van het “*door het parket en politiediensten gevoerde onderzoek*” waaruit volgens de verweerder zou blijken dat het huwelijk onder valse voorwendsels werd aangegaan en zij geven aan dat hen, na een verzoek om inzage in het dossier, ook de inhoud van het negatieve advies van het parket van 3 december 2020 niet werd meegedeeld.

De Raad stelt vast dat het in de bestreden beslissing vermelde negatieve advies van het parket van 3 december 2020, niet in het thans voorliggende administratief dossier is terug te vinden. Nochtans hebben de verzoekers op dit euvel gewezen in het verzoekschrift. Het administratief dossier bevat evenmin de concrete vaststellingen van het door de politiediensten gevoerde onderzoek.

Waar de verweerder over een appreciatiebevoegdheid beschikt om te oordelen of de betrokken vreemdeling bij het verkrijgen van het verblijfsrecht frauduleus heeft gehandeld, moet worden benadrukt dat deze bevoegdheid steeds moet worden uitgeoefend op grond van toereikende beweegredenen, wat in de eerste plaats veronderstelt dat er beweegredenen bestaan en dat dit bestaan bewezen kan worden. Gelet op de eerder vermelde specifieke omstandigheden, met name het gegeven dat de bewijslast inzake fraude integraal op de verweerder rust en het gegeven dat de verzoekers in het eerste middel er melding van maken dat zij geen kennis hebben van het door het parket en de politiediensten gevoerde onderzoek waaruit de fraude zou blijken, gold die bewijsplicht te dezen voor de verweerder nog des te meer. Bijgevolg behoorde het de verweerder om in het administratief dossier met de meeste precisie en volledigheid duidelijkheid te verschaffen over de door het parket en de politiediensten gedane concrete vaststellingen waaruit de verweerder heeft afgeleid dat het huwelijk werd aangegaan onder valse voorwendsels (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.282). RvS 29 januari 2014, nr. 226.252, WAUTERS (Schorsing, Schorsing). De afwezigheid in het administratief dossier van het negatief advies van het parket van 3 december 2020 en van de vaststellingen die de politiediensten in dit kader hebben verricht, wordt gelijkgesteld met de afwezigheid van deugdelijke materiële motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (cf. RvS 29 januari 2014, nr. 226.252). Noch de Raad noch de verzoekers werden in staat gesteld om de formeel in de bestreden beslissing tot uiting gebrachte motieven op hun juistheid te controleren.

Bijgevolg dient een schending van de materiële motiveringsplicht te worden vastgesteld.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. De verweerder ontkent niet dat het negatief advies van het parket en het door de politiediensten gevoerde onderzoek niet in het administratief dossier zijn terug te vinden. Waar de verweerder stelt dat de motieven van het openbaar ministerie zijn terug te vinden in de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, die wel in het administratief dossier is terug te vinden, merkt de Raad op dat de verweerder zich met betrekking tot de vastgestelde fraude beperkt heeft tot de loutere stelling dat het huwelijk *“uit het door het parket en politiediensten gevoerde onderzoek (...) onder valse voorwendsels (blijkt) te zijn aangegaan”*. De verweerder baseert de vaststelling dat het huwelijk onder valse voorwendsels werd aangegaan (hetgeen fraude uitmaakt) zodoende niet op de motieven van de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, maar op het door het parket en de politiediensten gevoerde onderzoek zelf. Er valt niet in te zien hoe de verweerder tot deze conclusie kon komen indien hij geen zicht had op de concrete inhoud van dit onderzoek. Dat de ambtenaar van de burgerlijke stand de huwelijksakte niet heeft erkend op grond van een negatief advies van het parket, doet hieraan geen afbreuk. Vooreerst oordeelt de Raad niet over de in de bestreden akte vervatte beslissing van *“de Dienst Vreemdelingenzaken”* om de buitenlandse huwelijksakte niet te erkennen, maar bovendien blijkt uit niets dat het om een bindend advies zou gaan van het parket én is de verweerder bij zijn beslissing omtrent de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte al evenmin gebonden door de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Artikel 27, eerste lid, van het WIPR geeft immers aan elke overheid de bevoegdheid om de rechtsgeldigheid van een buitenlandse akte te beoordelen en dit bij het nemen van beslissingen die binnen het eigen bevoegdheidsdomein liggen van deze overheid. Dit heeft tot gevolg dat twee verschillende overheden, elk binnen hun eigen bevoegdheden, omtrent eenzelfde akte inderdaad tot een tegenstrijdige beslissing kunnen komen. Het gegeven dat de ene overheid, *in casu* de ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Gent, niet is overgegaan tot een *de plano* erkenning van een buitenlandse huwelijksakte, impliceert derhalve niet dat de verweerder binnen zijn bevoegdheidsdomein hierdoor gebonden is (*cf.* RvS 29 september 2010, nr. 207.734; RvS 1 april 2009, nr. 192.125). Aangezien het negatief advies van het parket en de concrete politionele vaststellingen zich niet in het administratief dossier bevinden, kunnen de verzoekers en de Raad bovendien ook niet zonder meer vanuit gaan dat de ambtenaar van de burgerlijke stand het integrale advies van het parket en de integrale politionele vaststellingen in zijn beslissing heeft opgenomen.

Het eerste middel is, in de hierboven aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek naar de overige grieven is niet nodig.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 juli 2021 waarbij het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt ingetrokken, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

C. DE GROOTE